

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

Betty

UUSIA
ALKUJA

SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Betty: Uusia alkuja

SAGA Egmont

Betty: Uusia alkuja

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2017, 2025 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727280288

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. Floor, DK-1120 Copenhagen

Laakson tiellä

1.

Rautatieasemalla

Kuten elokuvan loppukohtauksessa kaikki hiljeni, niin liike kuin puhekin. Näytti aivan siltä, kuin koko Fort William olisi sinä hetkenä tullut tietämään, että Cora MacRob oli palannut maailmalta, ja jäänyt kynsiään purren niille sijoilleen odottamaan, mitä nyt tapahtuisi.

Cora seisoj aseman ovella ja selvästikin tajusi, miten kaikki asemasta näköyhteyden päässä olevat ihmiset seisahtuivat ja katsoivat häneen. Hänen poskensa punertuivat, hänen tummat silmänsä muuttuivat kirkkaammiksi, hänen huulensa värähtivät.

Mutta toisin kuin se arka ja ujo Cora, joka oli kadonnut kaupungista vain puolta vuotta aiemmin, tämä Cora nosti päänsä pystympään ja lähti astelemaan laukkuineen eteenpäin. Tullessaan hän veti takkinsa taskusta esiin ohuen kirjan, jossa oli siniharmaat kannet, ja jota oli sivujen nuhjaantumisesta päätellen luettu yhä uudelleen ja uudelleen. Hän puristi kirjaa kädessään lujasti, kuin olisi tottunut ennenkin hakemaan siitä voimaa ja rohkeutta.

Archie ei liikahtanut. Hän seiso i kuin paikalleen juurtuneena, vaaleat kiharat otsalle pudoten, siniset silmät oudon kirkkaina.

Cora astui Archien eteen, taivutti päätään taaksepäin nähdäkseen ylös hänen kasvoihinsa, ojensi kirjaa ja kysyi:

– Saanko minä nimikirjoituksen?

Archien suupielet värähtivät.

– Sitäkö sinä vain tahdot? hän kysyi vastaan.

Cora hymyili.

– Minä keskustelisin hyvin mielelläni myös teoksen sisällöstä, hän sanoi hiljaa.

Seuraavassa hetkessä Archie sieppasi Coran käsivarsilleen ja suuteli tätä koko kaupungin nähden, suuteli niin rajusti ja hurjasti ja samalla niin hellästi ja kaipaavasti, että se tuntui herättävän junnankin raiteillaan, sillä se päästi pitkän vihellyksen.

Kaikki ihmiset, jotka olivat seisseet tuijottamassa, aivan kuin havahtuivat siihen, ettei se ollut enää sopivaa, ja kiiruhtivat tiehensä. Jos joku olisi seurannut tapahtumia yläilmoista, se olisi varmasti näyttänyt huvittavalta, samalta kuin joku olisi sohaissut muurahaispesään.

Mutta Archie ei huomannut mitään ympärillään tapahtuvaa, eikä hän tiennyt, miten kauan he suutelivat, kunnes Cora käänsi kasvonsa pois ja alkoi rimpuilla.

– Archie, tyttö sopersi, – laske minut heti paikalla alas, hyvä tavaton!

Silmänräpäyksen ajan Archie harkitsi, ettei tottelisi, niin huumautunut hän oli. Sitten hän muisti, missä he olivat, ja että Coran maineesta liikkui jo muutenkin kaupungilla epämääräisiä tarinoita, ja laski tytön nopeasti jaloilleen.

– Anteeksi, hän mutisi. – Ei – ei ollut tarkoitus. Minä vain...

Hän ei osannut jatkaa ja vaiken i.

– Jos sinä kohtelet tällä tavalla kaikkia ihailijoitasi, en ihmettele, että olet saanut kirjallesi niin loistavat arvostelut, Cora sanoi kujeillen suoristaessaan helmojaan.

Archie katsoi alas tyttöön ja tunsii jotakin, jota ei osannut tarkemmin määrittellä. Iloa – hämmästyttä – outoa pelkoa.

Oliko tämä se sama Cora, joka oli loppiaisena ollut aivan suunniltaan kauhusta, kun äiti oli yllättänyt heidät? Oliko tämä sama Cora, joka oli tapaninpäivän hopeahäissä tohtorilan tiskihuoneessa säikähtänyt jokaista kolahdusta, koska oli pelännyt niin hirveästi jonkun näkevän heidät yhdessä? Siinä tämä nyt seisoi, niin julkisella paikalla kuin rautatieaseman edustalla, pitkän suudelman jälkeen, ja kujeili hänelle. Mistä tuollainen reippaus ja ujostelemattomuus tällaisessakin tilanteessa oli peräisin, koulustako?

Ja oliko jotakin muutakin muuttunut? ”Ihailijoitasi”! Entä, ellei Cora enää... Ei kai Cora luullut...

Ääneen Archie sanoi:

– Vain niitä, joiden mielipiteelle laitan arvoa. Anna laukkusi, vien sinut kotiin.

– Voi, ei toki tarvitse – sinulla on kuorma ajettavana, ja eikö Gracekin tullut samassa junassa – mihin hän muuten joutui?

Archie huokasi helpotuksesta nähdessään, että pikkusisar oli kadonnut. Tällä oli aivan käsittämätön taipumus putkahtaa esiin silloin, kun vähiten kaivattiin.

Mutta miksei Cora tahtonut hänen kyytiinsä?

– Grace varmaan käveli kotiin. Sinä et kävele, ainakaan tuon laukun kanssa.

– Ei se ole painava, ja minä kävelen mielelläni, junamatka oli niin pitkä!

Archiesta tuntui, kuin hänen sydämensä olisi lakannut lyö-

mästä. Näinkö oli sittenkin käynyt! Nytkö Cora ei enää tahtonut – mutta mitä varten tämä oli antanut suudella itseään – jos kyseessä olisi ollut Maisie tai kuka tahansa muu tyttö, hän olisi uskonut tämän keimailevan, mutta Cora ei keimaillut!

– Älä ole typerä, Archie sanoi melkein tylysti. – Minä ajan lähestulkoon sitä kautta joka tapauksessa. Hyppää kyytiin nyt.

– En minä...

– Pitääkö sinut nostaa sisään?

Cora näytti hetken siltä, kuin olisi halunnut juosta tiehensä välttyäkseen nousemasta auton kyytiin sen paremmin vapaaehtoisesti kuin nostettuna, mutta lopulta hän ojensi laukkunsa Archielle ja ponnisti hytin astinlaudalta ylös istuimelle.

Archie ei tiennyt mitä ajatella, kun hän asetteli Coran matkalaukkua tiukasti lannoitesäkin ja lavan laidan väliin, ettei se liikkuisi ja kolhiintuisi matkalla. Oliko tyttö rimpuillut kauankin hänen sylissään, ennen kuin hän oli tajunnut asian? Eikö Cora alunpitäenkään olisi tahtonut tulla suudelluksi? Oliko tämä unohtanut kaiken, mitä heidän välillään oli ollut – kaiken sen, minkä varassa Archie oli kestänyt läpi tämän hirvittävän talven?

Yhtäkkiä tuntui melkein mahdottomalta nousta autoon, olla Coran lähellä. Kaikki oli tapahtunut niin nopeasti, että Archie tunsu melkein pakokauhua. Oli eri asia kaivata ja haaveilla kuin joutua aivan yllättäen – no, tilanteeseen, jossa oli *tehtävä* jotain.

Miettimisaikaa saadakseen nuorukainen tarkasti laitojen kiinnityksen, aivan kuin ei olisi tehnyt sitä tapansa mukaan ennen kuin aloitti säkkien lastaamisen. Sitten hän pysähtyi auton suojassa käärimään alas paidanhihansa ja kaivamaan taskustaan kamman, jonka veti muutaman kerran pörröttyneiden hiustensa läpi. Cora oli niin oudon viehättävä yksinkertaisessa asussaan ja tumma palmikko somalle nutturalle kiepautettuna, että Archie

tunsi itsensä nuhjuiseksi tämän rinnalla. Vai oliko tuo viehäytys ennemmin tytön uudenaikaisessa ryhdissä ja käytöksessä kuin ulkoasussa?

Mikä kaikki oli uutta? Mitä vanhasta oli jäljellä? Oliko enää mitään elossa siitä ihmeellisestä yhteydestä, jota he olivat tunteet?

Archie vavahti muistaessaan lumotun hetken Koivurannan keittiössä viime kesänä. Hän oli ensimmäisen kerran tohtinut lähestyä Coraa, uskaltanut katsoa tämän tummiin silmiin – ja sanoin kuvaamattomaksi onnekseen lukenut niistä vastauksen kysymykseen, jota ei edes ääneen lausuttu. Sen jälkeen hän oli laikkanut ajattelemasta, aivan kuten äsken, ja mistään muusta välittämättä suudellut Coraa tavalla, jollaista ei ollut koskaan aiemmin kokenut. Sitä suudelmaa ei voinut verrata niihin pieniin suukkoihin, joita he olivat vaihtaneet aikoinaan Fannyn kanssa, eikä...

Archie ravisti päätään kuin olisi halunnut karkottaa kiusallisen muiston, sillä hän ei ollut aivan tyytyväinen käyttökseenä muutamien kaupungin innokkaimpien tyttöjen kanssa. Hän ei ollut ansainnut Coraa, hän tiesi sen. Mutta siltikään hän ei ollut osannut varautua siihen, että tyttö oli tuon ensimmäisen suudelman jälkeen torjunut hänet, ajanut hänet suorastaan tiehensä.

Ja sittenkin! Sittenkin hän oli *tiennyt*, että Cora lopulta tahtoi, että tällä oli tunteita häntä kohtaan.

Kunnioituksesta tyttöön hän oli kuitenkin päättänyt jättää tämän rauhaan – ja kaikki toisetkin, sen puoleen. Syksy oli ollut pitkä, mutta ei niin raskas kuin olisi voinut kuvitella, sillä hänhän näki Coran päivittäin, ja hänellä oli salaisuutensa. Hän *tiesi*.

Jouluna, Gracen rohkaisemana, hän oli päättänyt vielä kerran yrittää. Hän oli ostanut Coralle pienen lahjan, sellaisen, joka ei

herättäisi kiusallisia kysymyksiä. Ei mitään liian kallista tai romanttista, vain pieni yksinkertainen rintaneula, pääskynen, yhtä kepeä ja ihastuttava kuin vastaanottajansa. Ja nähdessään Coran avaavan pakettia hän oli taas *tiennyt*. Hapuilllessaan joulukirkossa tämän käden omaansa muiden huomaamatta hän oli *tiennyt*.

Kaikki tämä *tietäminen* oli tullut todeksi hopeahäissä tohtorilassa, tiskaushuoneen kuumuudessa ja höyryssä, likaisten astioiden keskellä, koko ajan varautuneena livahtamaan piiloon, jos joku tulisi, huolehtien siitä, että tiskauskin edistyisi, ettei alettaisi epäillä.

Jos tohtorilan Jane olisi edes aavistanut, että hänen tuodessaan tarjoiluvaunussa likaisia astioita ja nostaessaan taas puhtaita kyytiin seisoi avoimen oven takana varjossa nuori mies, jonka vanhempia yläkerrassa juhittiin ja jonka olisi pitänyt olla siellä, palveltavana – mutta joka mieluummin oli käärinyt hihansa ja auttoi astioiden kuivaamisessa saadakseen sitten taas vetää lähelleen tytön, joka oli määrätty koko iltapäiväksi tähän kolkkoon, ikkunatomaan huoneeseen...

Jollakin kerralla Archie tajusi, että hänen puvuntakkinsa oli jäänyt tuolinselkämykselle niin, että Jane voisi milloin tahansa nähdä sen. Jos Jane kääntyisi, jos Jane tajuaisi, ettei se musta kangasmytty ollut mikään astialaatikon suojapeite, tuloksena olisi katastrofi. Archie ymmärsi oikein hyvin, että juoru lähtisi leviämään, eikä se olisi sellainen hyväntahtoinen juoru, jota olisi alettu kertoa, mikäli hänet olisi löydetty kenen tahansa toisen tytön seurasta. Ilman muuta kuviteltaisiin, varsinkin sen jälkeen, miten hän oli kaupungin tyttöjä kesällä kohdellut, että hän käytti Coraa hyväkseen, viekoitteli tätä kevytmielisesti, vailla mitään vakavampia tarkoituksia. Olivathan he sentään eri yhteiskuntaluokista.

Mutta Jane meni, mitään huomaamatta, Jumalan kiitos, sillä

hän alkoi olla vanha ja vähän huononäköinen. Archie tuli esiin oven takaa, ja Cora oli taas hänen sylissään yllään se typerä ja nöyryyttävä palvelijattaren puku, aivan kuin tyttö olisi ollut yksi Alice-tädin komennettavista, ja sittenkin niin kauniina.

Ja vaikka Archie tiesi, että hänenkin olisi pitänyt jo mennä, että jokainen viivytelty minuutti lisäsi paljastumisen riskiä, eikä hän tahtonut sitä, ei Coran tähden, vaikka itse olisikin ollut valmis julistamaan tunteensa koko salintäydelle vierasjoukolle, hän ei voinut lähteä. Miten hän olisi voinut mennä ylös ja seurustella ihmisten kanssa, joilla ei ollut mitään merkitystä, kun Cora oli täällä! Cora antautumassa suudeltavaksi yhä uudelleen, tämän pienet kädet hyväilemässä Archien kasvoja ja hiuksia ja hartioita, pehmeä ääni kuiskailemassa sanoja ja asioita, joista Archie tuskin oli tohtinut uneksia, mutta jotka hän nyt kuuli omin korvin.

Ja sitten loppiaisaatto ja rukkasat, juuri siksi, että Cora sanoi rakastavansa Archieta. Äidin ilmestyminen paikalle. Coran katoaminen.

Eikä hän enää *tiennyt*.

Cora oli suostunut äidin mainioon suunnitelmaan, lähtenyt pois, luvannut ”miettiä asioita”. Mutta ennen kaikkea Cora oli antanut hänelle rukkasat. Eikä Archieta vähääkään lohduttanut se, että tyttö oli perustellut ne nimenomaan rakkaudellaan häntä kohtaan.

Niin outoa kuin se olikin, Archie oli ollut varmempi Coran tunteista silloin, kun tämä ei ollut vielä tunnustanut niitä ääneen. Silloin hän oli voinut lukea totuuden tuhansista pienistä katseista ja teoista, jotka eivät valehdelleet. Mutta kun Cora sanoi rakastavansa ja sitten työnsi hänet luotaan, Archie ei enää tiennyt, mitä olisi uskonut.

Talvi oli ollut niin pitkä, niin epätoivoinen. Ellei olisi alkanut

kirjoittaa, Archie ei tohtinut ajatella, mihin olisi päätynyt, sillä kaikki hänen vakautensa ja harkitsevaisuutensa tuntui kadonneen tytön myötä. Häntä oli lohduttanut vain se, että hän saattoi tehdä sentään jotakin, vaikka sitten avata sydämensä koko maailmalle rouva Saundersia myöten, kunhan vain myös Cora näkisi sen syvyyksiin.

Ja nyt Cora oli palannut. Hän oli vain muutaman askelen päässä, Archien huulia poltti vieläkin äskeinen suudelma – eikä hän edelleenkään *tiennyt*.

Mitä varten Cora oli ottanut ensimmäisenä puheeksi runokirjan? ”Haluan mielelläni keskustella myös teoksen sisällöstä.” Eikö se ollutkaan tarkoittanut sitä, mitä hän oli kuvitellut, vaan juuri päinvastaista?

– Kävelen minä olisin kohta jo perillä, Cora samassa huomautti pistäessään päänsä auton ovesta.

– Minä tulen. Archie tajusi, että hänen oli nyt vastattava siitä, mitä oli maailmalle julistanut. Hän kiipesi ohjauspyörän taakse ja käynnisti auton. Ilta-aurinko oli lämmittänyt hytin kuumaksi, ja hän sysäsi sivuun ajurintakkinsa, jonka oli riisunut yltään ryhtyessään tekemään kuormaa. Se jäi hänen ja Coran väliin istuimelle aivan kuin jokin muuri, jota ei voinut ylittää.

– Ymmärrätkö sinä nyt, Cora sanoi hiljaa, kun Archie seisautti auton seuraavassa risteyksessä päästääkseen muutamia sunnuntaikävelyllä olevia ihmisiä kadun yli, ja nämä kääntyivät kuin yhteisestä käskystä katsomaan heitä tuulilasin läpi. – Minä olen tässä kuin joku näytteleyesine, jota kaikki tuijottavat!

– Luuletko sinä, että olisit herättänyt vähemmän huomiota, jos olisit kävellyt? Archie kysyi, taas tarpeettoman tylästi.

Mikä häntä oikein vaivasi! Tähän asti Cora oli ollut niitä harvoja, joiden seurassa hän oli tuntenut olonsa luontevaksi, niitä

harvoja, joiden seurassa hänen ei ollut tarvinnut yrittää peittää epävarmuuttaan ivaan ja töksäyttelyihin. Nytkö sekin oli viety häneltä? Voi, jos hän olisi vain saanut talvella selville äidin juonen, ennen kuin...

– En minä tiedä, Cora mutisi ja tuijotti alas käsiinsä, kuin olisi sillä tavalla suojautunut toisten katseilta.

Archie tunsu poskiaan alkavan kuumottaa. Hän muisteli sitä hetkeä, jolloin oli istunut huoneessaan Koivurannan yläkerrassa ja koonnut *Kirjeitä rakastetulle* -runokirjan korrehtuuriliuskat piinon viimeisen lukukerran jälkeen. Korjattavaa ei ollut paljon, muutamia ladontavirheitä vain, ja parissa kohdassa hän oli koettanut vielä kirkastaa runon alkuperäistä ajatusta joitakin sanoja vaihtamalla.

Oli ollut ensimmäinen arki-ilta pääsiäisen jälkeen, kevätaurinko oli kullannut vastapäisten talojen räystäitä, ja alakerrasta oli kuulunut puhetta ja naurua. Grace siellä kai viihdytti mukanaan tuomaansa kaupunkilaisvierasta, tai ehkä pikemminkin viihdyttäjänä toimi Donald, jonka selvästi kasvavaa kiinnostusta tuota erikoista Susan-nimistä tyttölasta kohtaan Archie oli huvittuneena sivusta seurannut.

Häntä tuskin oli kaivannut kukaan, paitsi tietysti äiti, joka tuntui olevan hänestä huolissaan. Olkoon! Itsepä oli tämän sotkun järjestänyt. Luulkoon nyt, että hän hautasi nuoruutensa ihanana kevätiltana kaupan tai kuljetusliikkeen paperiasioihin.

Archie oli tuijottanut tulevan kirjansa nimiösivua. Tulevan kirjansa! Niin pitkälle hän ei ollut koskaan tohtinut uskoa pääsevänsä. Hän oli aina ajatellut, että siinä missä sisaruksilla tuntui olevan yhtä jos toistakin lahjakkuutta, hän oli pesueen pakollinen harmaavarpunen, ruma ankanpoika, joka hoiti asiansa ja työnsä ja velvollisuutensa kiitettävästi, mutta ei koskaan saisi aikaan mi-

tään sen kummempaa – sillä maailma ihaili taiteilijoita ja seikkailijoita, ei niitä arkisia puurtajia, joiden ansiosta taiteilijat ja seikkailijat saivat heittäytyä haaveidensa vietäviksi.

Ja nyt hänen edessään oli paperinivaska, johon oli ladottu hänen runokokoelmansa sellaisena kuin se painosta jonkin ajan kuluttua tulisi.

Hän ei tahtonut uskoa vieläkään, että se oli totta. Että juuri hän olisi perinyt äidin kirjoittamisen lahjan, ehkä toisenlaisena kuin se äidillä ilmeni, mutta silti. Ellei olisi ollut niin katkera ja vihainen äidilleen tämän tekosista Coran suhteen, hän olisi ollut suorastaan liikuttunut.

Missä se lahja oli piillyt kaikki nämä vuodet? Ei Archie tiennyt itsekään. Ainahan hän oli nauttinut kirjoittamisesta, vaikka eivät kouluaineet – joista hän oli saanut hyviä arvosanoja, mutta hän – hän oli saanut hyviä arvosanoja kaikesta, sillä hän oli lukenut kiusallaankin läksynsä aina hyvin ollakseen mahdollisimman monessa asiassa Stuartia parempi – tai perheen huviksi Berliinistä ja kauppakoulusta kirjoitetut kirjeet tosiaankaan olleet tuottaneet hänelle sellaista mielihyvää kuin tällaisten pienten välähdysten laittaminen paperille. Aivan kuin hänelle olisi yhtäkkiä auennut ”toiset silmät”, kuten Ylämaalla oli tavattu ennustajista sanoa. Aivan kuin hän olisi alkanut nähdä asioita, joita muut eivät nähneet, kuten kustannustoimittaja oli muotoillut asian kirjeessään.

Tähän asti runot olivat olleet hänen omaa omaisuuttaan, hänen sydämensä salaisuus. Sitten hän oli ajatellut, että jos koskaan enää tapaisi Coran, hän ehkä tohtisi antaa tämän lukea ne, sillä hän pelkäsi, ettei pystyisi herkistymättä sanomaan ääneen kaikkea mitä tahtoi. Mutta nyt nuo kaipauksen ja rakkauden täyttämät viestit olivat lähdössä koko maailman nähtäväksi, ja Archien oli päätettävä, miten paljaasti hän tohtisi astua esiin.

Hän tiesi, ettei hänen pitäisi tehdä sitä, mitä harkitsi. Hän tiesi, että siitä saattaisi tulla harmia ihmiselle, jolle hän kaikkein vähiten harmia tahtoi. Hän tiesi, että hänen olisi pitänyt luottaa itse tekstiin, itse runoihin. Cora tunnistaisi niistä itsensä, tuhannesta pienestä yksityiskohdasta, ja muiden ei tarvitsisi aavistaakaan, kenestä ne kertoivat.

Mutta hänen kätensä oli liikkunut, aivan kuin sillä olisi ollut oma tahto, poiminut pöydältä täytekyynän ja tuonut sen nimiösvulle. Vielä silmänräpäyksen mietittyään Archie oli antanut periksi. Käsi laskeutui paperille ja kirjoitti siihen kauneimman omistuksen, minkä Archie saattoi kuvitella: ”Coralle.” Sitten hän oli päättäväisesti kuivannut musteen, pakannut liuskat kuoreen ja sulkenut sen kustantajalle postittamista varten.

Nyt hän mietti, olisiko hänen tuona kirkkaana kevätiltana sitenkin pitänyt kuunnella järkeä eikä tunnetta. Ilman omistusta olisi joku Maisie Armstrong ehkä kuvitellut olevansa runojen tyttö – mutta ainakaan Coran ei olisi tarvinnut istua tuolla tavalla, käsiään katsellen, kuin olisi kärsinyt häpeärangaistusta. Kun Archie oli ollut niin järkevä koko elämänsä, eikö hän olisi voinut olla järkevä myös tuona kirkkaana kevätiltana, Coran tähden?

Hän vilkaisi hentoa olentoa vieressään auton istuimella ja tunsu ahdistavan syyllisyyden piston. Hän oli ollut itsekäs, sikamaisen itsekäs, silloinkin. Hän oli ajatellut vain omia toiveitaan ja halujaan, ei lainkaan sitä, miten se kaikki vaikuttaisi Coraan. Ei ihme, ettei tyttö olisi tahtonut hänen seuraansa!

Tuntui sentään helpottavalta päästä vihdoinkin ulos kaupungista. Nummitiellä ei ollut myöhään sunnuntai-iltapäivänä muita kul-kijoita, eikä autonhytin täyttävä hiljaisuus tuntunut aivan niin tukahduttavalta, kun hän huomasi Coran katselevan maisemia eikä käsiään.

– Miten sinä viihdyit etelässä? Archie lopulta kysyi, kun hänestä alkoi tuntua, että Cora voisi oikeastaan olla vähemminkin kiinnostunut siitä, miten ohdake tänä kesänä kasvoi.

– En minä kaupungista paljon tullut tietämään, Cora mutisi ja Archien harmiksi siirsi katseensa ikkunasta uudestaan käsiinsä. – Keskityin koulunkäyntiin, eikä minulla ollut rahaakaan lähteä vapaailltoina minnekään. Kerran olin elokuvissa, kun huonetoverini tarjosi, ja kirkossa kävin tietysti, ja joskus kävelyllä.

– Yksinkö? Archielta lipsahti. Hän oli koettanut talven mitaan sankarillisesti pitää mielikuvituksensa aisoissa, mutta tunsi nyt sydänalaansa kouristavan ajatellessaan, etteivät miehet kai kaupungissakaan sokeita olleet.

– Archibald, Cora sanoi moittivasti. Hän ei jatkanut pidemälle, mutta Archie tunsi oudolla tavalla nolestuvansa, kun oli edes kysynyt mitään.

– Miten se... koulu? Archie kysyi nopeasti tajuten, ettei ollut vielä osoittanut minkäänlaista mielenkiintoa tähän asiaan, vaikka se oli varmasti Coran mielessä päällimmäisenä. – Oliko se hyvä?

– Oli, erinomainen. En koskaan olisi osannut edes haaveilla... Yhtäkkiä Coran puhe vilkastui, hän nosti päätään ja hänen poskensa alkoivat punertaa. – Voi, miten paljon asioita minä opin – ruokia, joita en tiennyt olevan edes olemassa, ja nyt osaan tehdä sellaisia, ja kaikkea mahdollista kattauksesta ja asettelusta ja... Tunsin itseni niin kauhean maalaiseksi alussa.

– Entä... lopussa? Archie kuuli kysyvänsä. Voi, mitä varten hänen piti paljastaa näin avoimesti, miten hirvittävää mustasukkaisuutta tunsi tuota viheliäistä koulua ja Coran kurssitovereita ja koko Edinburghia kohtaan! – Tarkoitan, että valmistuitko sinä joksikin?

– Valmistuin kyllä, vaikka se vaati hirvittävästi työtä. Loppu-

vaiheessa luin teoriaa ja tein näytetöitä iltamyöhään. Opettajat olivat aivan ihmeellisiä, he tarkastivat minun tehtäviäni vapaa-ajallaan, jotta saisin paperit yhtä aikaa muiden kanssa, jotka olivat aloittaneet jo syksyllä. En voi koskaan kiittää heitä kylliksi.

– Mikä sinä nyt sitten olet? kysyi Archie tuntien itsensä äkkiä jollakin tavalla typeräksi. Hän ei käsittänyt paljonkaan siitä, mitä Cora puhui, eikä sellaista ollut aiemmin tapahtunut.

– Kokki, Cora sanoi selvästi ylpeänä. – Kylmäkkö, tarkemmin sanottuna.

– Sehän on hienoa, mutisi Archie, jolla ei ollut harmainta aavistusta siitä, mikä oli kylmäkkö. – Mitä sinä nyt sitten aiot seuraavaksi?

– Minä hain töitä... Edinburghista, Cora sanoi epävarmasti.

Archie säpsähti niin, että auto oli lähteä heittelehtimään jyrkässä mutkassa.

– Niinkö? hän kysyi äänellä, joka oli tuskin kuuluva. – Sehän on hienoa.

Tässäkö nyt oltiin? Cora oli päässyt maailmalle, eikä tulisi enää takaisin. Tyttö oli tietysti palannut vain tervehtimään vanhempiaan ja hakemaan tavaroitaan. Totta kai Cora halusi asettua Edinburghiin, mahdollisimman kauas isänsä määräysvallasta. Kaikki se, mitä heidän välillään oli ollut, oli unohdettu. Ehkä sekin oli ollut Coralle vain pakokeino elämänsä surkeudesta. Ja Archie oli jälleen kerran ollut niin hyväuskoinen, että oli ottanut todesta kuiskaukset ja kosketukset, tehnyt itsestään narrin ja...

Vai oliko Cora niin loukkaantunut kirjasta, että sen tähden tahtoi mahdollisimman kauas *hänestä*?

Helähdys, se ääni, jota Archie niin hirvittävästi oli kuluneina kuukausina kaivannut, kirkasti auton hytin kuin kuuluvaksi muuttunut auringonsäde.

Lumoavan Betty-sarjan huipennus – Skotlannin nummilta kuohuvaan Atlantaan.

Kun Koivurannan taloudenhoitaja Cora MacRob palaa pitkän talven jälkeen Fort Williamin kylään, hän kohtaa asemalla palavasti rakastuneen Archibald Flemingin. Onko parilla tulevaisuutta, vai kaatuuko rakkaus odottamattomiin vastoinkäymiisiin? Entä mitä todella tapahtui, kun rauhaton Stuart Fleming karkasi Atlantaan tai kun kauan sitten Glen Longissa kuhistiin hurjapäisestä Christopher Stewartista, jonka pystyi rauhoittamaan vain muuan Elizabeth MacCall?

Betty: Uusia alkuja kokoaa suosituksen Betty-sarjan kolme viimeistä tarinaa yksien kansien väliin. Kokoelma sisältää tarinat: *Laakson tiellä*, *Bessien tarina* ja *Kapakkapienisti*.

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija, joka tunnetaan suosituista historiallisista romaaneistaan ja hulvattomista lastenkirjoistaan. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.